

Україна

Давид Гофштейн

Якову Савченку

У запалений мозок,
Мов гаряча смола,
Заливаються зойки
Міст спаплюжених,
Знов і знову заюшених
Кров'ю своєю й чужою...
Фастів!
Васильків!..
Й так навіки віків,
Навіки віків...
І нема противаги
Ув обох протилежних вагонних шибках
У пропасниці спраги
Моїм гарячковим очам...

*

Чи мене
Заспокоять
Субота,
Й неділя,
Й весь тиждень...
Вкотре вже я мандрую
По твоїй голизні,
По ланах, що обдерто і кинуто,
По твоїх, Україно;
Я пишу тобі димом
За абеткою
Локомотива
Запізнілі тремтливі листи
В осяйну височінь несходиму...

У розплавлене золото

Задивляєшся ти,
По-шахрайськи
В оази — з моєї руїни,
Поміж тіней розмолотих
Кістяків, Україно,
Попелищ, рясно зрошених
Кров'ю моєю...
Крізь розшарпаний,
Схудлий заслін
Сивини
Не пробитись вагону,
Бо здригання
Іде зусебіч, —
Мого серця сторожа безсонна,
І на плечах — непевність облич,
Молодих, та хитких;
Крізь дитяче палке потерпання
Й древній безмір скорбот,
Запитання увіч:
Краплі крові за віщо,
Дитячої крові,
Крові янгольськи-чистих істот...
Цілий день, всі дні поспіль
Чекати на присоромлений третій дзвінок...

Я проходжу наскрізь
Твій тужливий спустошений простір,
Твої пустки вокзалів...
Там тупцюють бандити,
Розливаються п'яні пісні
По запльованих площах базарних...
Я ще можу пройти тебе вздовж,
Твої груди,
Твої подихи вгадую
З-під груддя червонястого бруду я
(Наче мотлох іржавого залізаччя),
Як завше, велично
Жалюгідних штовхаючого,
Як завше, заклично,
Здичавіло руками вимахуючого:
— Бий!

— Бий!

Таз приємністю бачу
Не розтріскане скло у гірських твоїх вежах,
Що задивлені вічно і вдячно
Задля певності в сивий Дніпро
В степовому безмежжі...
З тисяч таць танці сонця палючі,
І бліді
Ноги тонуть в одвічній пилюці,
І розкинуто руки в мандрівничій ході...
Ще я знаю, що буде тобі:
Покоління за поколінням
Віковічно здійсмають
Сизий порошок безкрайньої днини,
Простір тверді-праматері,
Наче тіні твоєї ганьби,
Україно!

Переклад Миколи Терещенка